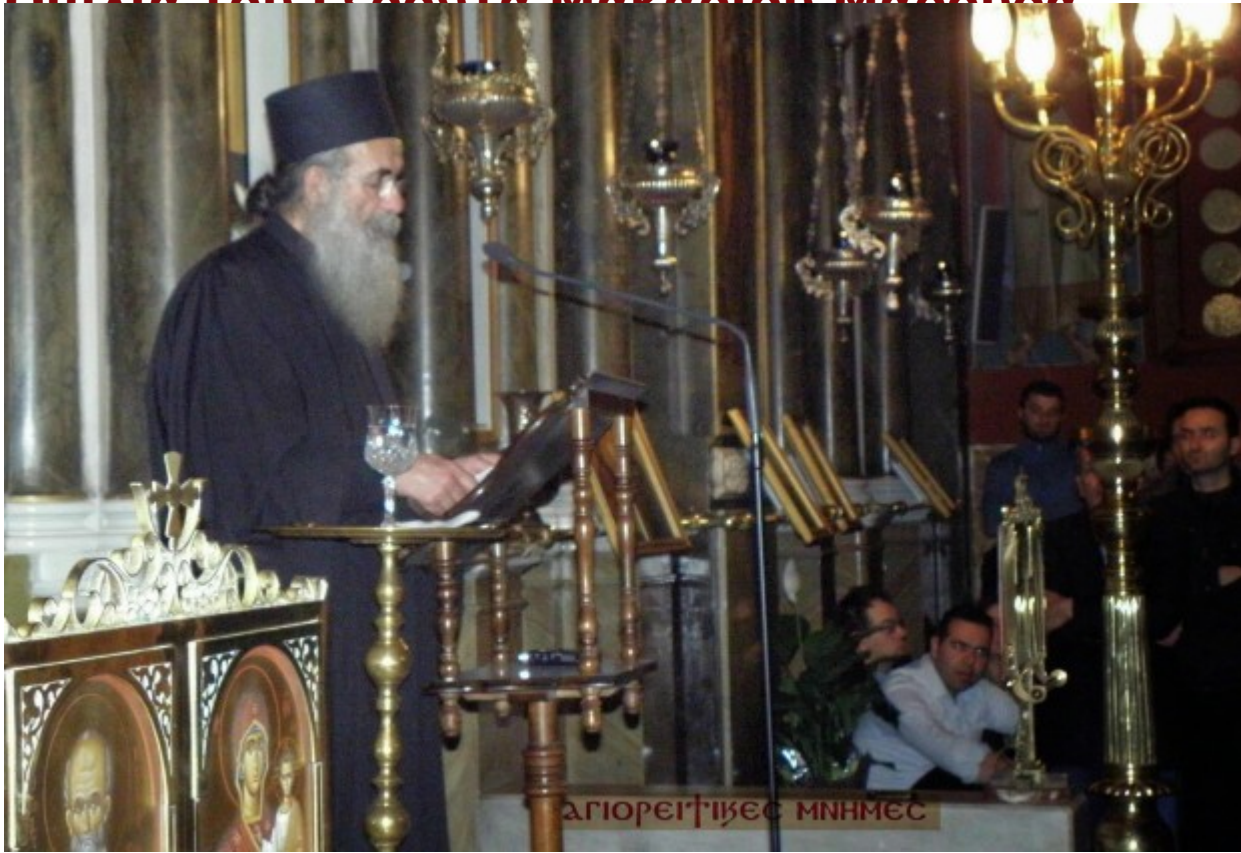

«Είτε ζούμε, είτε πεθαίνουμε είμαστε του Θεού». Ομιλία του Γέροντα Μακάριου Μαρουδά

Την

Κυριακή 29 Μαρτίου 2015, το απόγευμα τελέσθηκε στον Μητροπολιτικό Ναό του Α-γί-ου Νι-κο-λά-ου στην Αλεξανδρούπολη, ο Στ' Κατανυκτικός Ε-σπε-ρι-νός της Με-γά-λης Τεσ-σα-ρα-κο-στής. Πριν από το τέ-λος του Ε-σπε-ρι-νού ανέπτυξε την ομιλία του ο προσκεκλημένος Αγιορείτης Ιερομόναχος Μακάριος, Γέροντας του Ιερού Χιλιανδαρινού Κελλιού Γέννησης της Θεοτόκου (Μαρουδά), η οποία είχε ως θέμα: «Είτε ζούμε, είτε πεθαίνουμε είμαστε του Θεού».

Η ομιλία του Γέροντα Μακάριου:

Σεβασμιότατε

.....Πατέρες και αδελφοί, ιερόν εκκλησίασμα.

.....Με τη Χάρη και τη βοήθεια Του Θεού, ανταμώνουμε και πάλι μετά από ένα χρόνο, εδώ στη Μητρόπολή μας. Κάθε χρόνο, όλο και κάποιои απουσιάζουν από την συνάθροισή μας αυτή. Γι αυτούς που έφυγαν ο χρόνος τελείωσε, μπήκαν στην

αιωνιότητα. Συνήθως ευχόμαστε ελαφρύ το χώμα που τους σκεπάζει, ειρήνη στη μακαρία ψυχή τους και αιωνία η μνήμη.

.....Όπως έφυγαν αυτοί έτσι αργά ή γρήγορα θα τους ακολουθήσουμε κι εμείς. Το αιωνία η μνήμη δεν περιορίζεται στη «χρονική» μνήμη όσων μένουν πίσω πάνω στη γη, αλλά ευχόμαστε να μετέχουν της Αιωνιότητας κοντά Στον Αιώνιο χωρίς αρχή και τέλος Θεό. Από Το Θεό ξεκινάει ο άνθρωπος και στον Θεό καταλήγει.

.....Προ ετών είχε μεταβεί στην Αγγλία για εξετάσεις και θεραπεία ένας καρκινοπαθής μοναχός και συναντήθηκε με τον Άγιο Γέροντα Σωφρόνιο στο Μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου στο Έσσεξ. Εξέθεσε ο μοναχός την κατάσταση του στον Γέροντα παρακαλώντας τον να προσευχηθεί. Εκτός της υπόσχεσης ότι θα προσευχηθεί, η μόνη κουβέντα που του είπε ο γερο-Σωφρόνιος ήταν: «αδελφέ είτε ζώμεν είτε αποθνήσκομεν του Κυρίου εσμέν.»

.....Στην προς Ρωμαίους Επιστολή του ο Απόστολος Παύλος γράφει: ο καθένας από εμάς, (που πιστεύουμε στο Χριστό), δεν ζει για τον εαυτό του και κανένας δεν πεθαίνει για τον εαυτό του, γιατί και αν ζούμε για τον Κύριο ζούμε και αν πεθαίνουμε για τον Κύριο πεθαίνουμε, είτε λοιπόν ζούμε είτε πεθαίνουμε του Κυρίου είμαστε.

.....Μας προβληματίζει ο θάνατος, μας τρομοκρατεί η ιδέα του θανάτου γιατί στην ουσία δεν ζούμε. Λέμε ότι είμαστε χριστιανοί και είμαστε τυπικά, μέλη της Μιας Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας που έχει όλη την αποκεκαλυμμένη Αλήθεια. Βιώνουμε όμως αυτή τη ζωή, ή επιβιώνουμε καλύπτοντας «χριστιανικά» τις θρησκευτικές μας ανάγκες;

.....Ο Χριστός είναι η Οδός η Ζωή και η Ανάσταση. Μας έδειξε ο Χριστός τον δρόμο, την οδό που είναι η αγάπη, η μεταξύ μας κοινωνία. Με το θάνατο καταργεί τα αποτελέσματα της ανθρώπινης πτώσης από τον παράδεισο, «ίνα μη το κακό αθάνατο γένηται», και με την ανάσταση μας παίρνει αιωνίως κοντά Του.

Θλιβόμαστε και θρηνούμε για το θάνατο αγαπημένων προσώπων. Σίγουρα δεν είναι ευχάριστος ο αποχωρισμός από αγαπημένα πρόσωπα και πονάμε και συναισθηματικά. Κατά βάθος όμως θρηνεί ο καθένας το δικό του θάνατο. Θρηνούμε γιατί αισθανόμαστε μόνοι. Ούτε Του Κυρίου Ιησού αισθανόμαστε να είμαστε ούτε και των αδελφών μας. Το πρόβλημα είναι ότι αγωνιζόμαστε για την ατομική μας «τακτοποίηση» και σωτηρία. Σώος, ολόκληρος -το να πετύχει κανείς τη σωτηρία του - δεν γίνεται κανείς από μόνος του. Η σωτηρία, η ολοκλήρωση είναι πάντα σε σχέση με το Θεό και τους συνανθρώπους μας. Συνεχώς δέεται και προτρέπει η Εκκλησία μας σε όλες τις Ακολουθίες: «Εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα». Από μόνος του ο καθένας μας είναι πολύ λίγος.

.....Υπάρχει μια ρωσική ταινία, «Ο Ιερέας», που αναφέρεται στην περίοδο της γερμανικής εισβολής στη Ρωσία το 1943 που ο Στάλιν θέλοντας να συνασπίσει το

λαό παραχώρησε κάποιες θρησκευτικές ελευθερίες. Αναφέρω ένα κομμάτι από την ταινία. Ο παππός είναι ένας ξερακιανός γέρος. Η παπαδιά του μια χοντρή γυναίκα με δύσκολο χαρακτήρα. Κάποιος ενορίτης παραπονιέται στον παπά για τη γυναίκα του. Του λέει ο παππός: «όντως η μητερούλα-έτσι αποκαλούν τις πρεσβυτέρες οι ρώσοι-είναι δύστροπη, χοντρή, ολοστρόγγυλη σαν ένα μηδενικό, εγώ λεπτός, ψηλός σαν άσσος, μας ένωσε Ο Θεός και έκανε ένα 10, υπομένουμε ο ένας τον άλλον κι από μας που αν μέναμε ανεξάρτητοι θα είμασταν ένα τίποτε δημιουργήθηκε μια αγαπημένη οικογένεια με παιδιά και εγγόνια και τώρα μαζεύουμε και τα ορφανά της ενορίας στο σπίτι μας να βρουν οικογενειακή ζεστασιά». Στη συνέχεια αυτή η δύστροπη πρεσβύτερα, όταν αρρωσταίνει, μάλλον από φυματίωση, αυτοεξορίζεται για να μη βλάψει τα υιοθετημένα παιδιά της. Θυσιάζεται γιατί στην ψυχή της υπάρχει Χριστός και αγάπη.

.....Στο τελευταίο επεισόδιο της εκπομπής «ΠΑΜΕ ΠΑΚΕΤΟ», εμφανίστηκε η ιστορία μιας πάμφτωχης καθαρίστριας, της Μαρίας Μάυρου, που ενώ είχε δικά της παιδιά, περιέθαλψε και στη συνέχεια υιοθέτησε- ένα εγκαταλελειμμένο δίπλα στα σκουπίδια μωράκι 10 μηνών- με σοβαρότατα προβλήματα υγείας. Η πιστή αυτή γυναίκα κατόρθωσε με την θυσιαστική της αγάπη όχι μόνον να σώσει το παιδί αυτό, που κατά τους γιατρούς είχε-δεν είχε ένα χρόνο ζωής, αλλά να το μορφώσει και να είναι σήμερα ένας ολόκληρος άντρας, ο Αλέξανδρος.

.....Μας προτρέπει το Ιερό Ευαγγέλιο να επισκεπτόμαστε τους ασθενείς, τους φυλακισμένους, να βοηθούμε τους έχοντες ανάγκη. Πολλοί το κάνουμε και έχουμε την ικανοποίηση ότι κάναμε το καθήκον μας. Δεν φτάνει αυτό. Είναι εύκολο να κάνουμε έργα ευποιίας και είναι καλό. Το δύσκολο είναι να νοιώσουμε ότι αυτές τις καλές πράξεις τις κάνουμε σαν μέλη του Σώματος Του Χριστού. Να νοιώσουμε ότι όταν το ένα μέλος πάσχει συμπάσχουμε κι εμείς. Είμαστε μέλη Του Σώματος Του Χριστού, δεν είμαστε άτομα συνασπισμένα ιδεολογικά σε ένα σωματείο, σε μια οργάνωση. «Μείνατε εν Εμοί καγώ εν υμίν», λέει ο Κύριος. «Καθώς το κλίμα δεν δύναται να φέρει καρπόν από τον εαυτό του εάν δεν μείνει ενωμένο με την άμπελο, έτσι ούτε εσείς αν δεν μείνετε ενωμένοι μ' εμένα. Όποιος μένει ενωμένος μ' εμένα κι εγώ μ' αυτόν αυτός φέρνει καρπό πολύ γιατί χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Όπως μ' αγάπησε ο Πατέρας κι Εγώ σας αγάπησα, μείνετε μέσα στη δική μου αγάπη. Αυτά σας τα είπα για να είναι η χαρά η δική μου μέσα σας και η χαρά σας να ολοκληρωθεί. Αυτή είναι η εντολή η δική μου: Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον όπως σας αγάπησα εγώ.»

.....Όταν δεν ζούμε αυτή την αγαπητική σχέση με το Χριστό και τους αδελφούς μας, είμαστε ανασφαλείς, φοβόμαστε, φοβόμαστε την μοναξιά μας, φοβόμαστε τον θάνατο. Η ανασφάλεια προέρχεται από έλλειψη αγάπης. Φοβόμαστε γιατί δεν αγαπάμε, και το κυριότερο δεν ανοίγουμε την ψυχή μας, την καρδιά μας, να ζεσταθεί από την αγάπη του Χριστού, που μας παρέχεται πλούσια με την πρόνοιά

Του. Θέλουμε, κλεισμένοι στα τείχη του εγωϊσμού μας να μην πάρουμε δωρεάν την Χάρη, την αγάπη Του αλλά να αισθανθούμε άξιοι για τα δώρα που μας δίνει, κι εγώ δεν ξέρω πώς, τη στιγμή που και όλες τις εντολές να φυλάξουμε πάλι το καθήκον μας κάναμε και παραμένουμε αχρείοι δούλοι.

.....Ο Μέγας Άγιος Αντώνιος λέει: «Ουκέτι φοβούμαι τον Θεόν αλλά αγαπώ Αυτόν». Η αγάπη διώχνει μακριά τον φόβο. Ο Θεός μας, η Αγία Τριάδα είναι το πρότυπο της αγάπης. Πολύ όμορφα, μυθιστορηματικά, γράφει γι αυτή την αγάπη ένας ξένος συγγραφέας ο Γουίλιαμ Π. Γιάνγκ στο βιβλίο του «Η ΚΑΛΥΒΑ», υπότιτλος «εκεί όπου η τραγωδία συναντά την αιωνιότητα», κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΚΕΔΡΟΣ. Πρωτοκυκλοφόρησε το 2007 και μέχρι το 2009 που μεταφράστηκε στα ελληνικά, σε δυο χρόνια δηλαδή, είχαν πουληθεί 2.000.000 αντίτυπα.

Σήμερα δυστυχώς οι άνθρωποι είναι απορροφημένοι από την εικόνα και δεν διαβάζουν.

.....Καλά είναι, πέρα από τα θρησκευτικά βιβλία, που συνήθως την προσοχή μας τραβάνε μόνο τα προφητολογικά, να διαβάζουμε και λίγη λογοτεχνία. Έχουν γραφεί ή και μεταφραστεί στη γλώσσα μας πολλά πλούσια κείμενα μεστά νοημάτων και μηνυμάτων.

.....Μια ιστοριούλα για τα σύγχρονα «γεροντικά», τα συνήθως ωραιοποιημένα. Έρχεται κάποιος τριανταπεντάρης και μου λέει: «πήγα σ' έναν άγιο πνευματικό, απλό, φωτισμένο-τον παπα-Γιάννη Καλαϊδη- πολλοί από εσάς τον γνωρίσατε, την ευχή του νάχουμε, να κουβεντιάσουμε κι ενώ αναπαύτηκα πολύ από όσα άκουσα, όταν τον ρώτησα τι να διαβάζω μου απάντησε: την Αγία Γραφή παιδί μου, ξανάκανα την ίδια ερώτηση και επέμενε ότι όλα είναι εκεί γραμμένα και μας είναι αρκετή η ανάγνωση της Αγίας Γραφής.

Με ρωτάει εμένα:

.....Γιατί επέμενε ο παππούλης στην ανάγνωση μόνον της Αγίας Γραφής;

.....Εγώ δεν μπόρεσα να βρω μια λογική απάντηση.

.....Η απάντηση δόθηκε σε λίγες μέρες όταν ήρθε κάποιος όχι τόσο χαρούμενος.

.....Τα παράτησα όλα πάτερ, διαβάζοντας τους βίους και τα πνευματικά κατορθώματα των συγχρόνων γερόντων, απελπίστηκα γιατί κι αυτοί στην ίδια εποχή ζήσανε με τις ίδιες συνθήκες και δυσκολίες και φτάσανε σε τέτοια μέτρα αρετής κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτε, στο νυχάκι δεν τους φτάνω. Γι αυτό τα παράτησα όλα.

.....Εγώ χαμογέλασα.

.....Χαίρεσαι με ρωτάει;

.....Χαίρομαι, του απαντώ, γιατί ταπεινώθηκες ίσως λίγο παραπάνω και απελπίστηκες από τον εαυτό σου, αλλά και γιατί πήρα απάντηση σ' ένα ερώτημα

που μου έθεσε πριν λίγες μέρες ένας άλλος προσκυνητής. Πολλές φορές τα «ωραιοποιημένα» κατορθώματα δεν ωφελούν. Ο παπα-Γιάννης μάλλον τέτοιες περιπτώσεις θα είχε συναντήσει και γι αυτό προέτρεπε στην μελέτη μόνον της Αγίας Γραφής.

.....Τα τελευταία χρόνια έχουν κυκλοφορήσει άπειρα βιβλία θρησκευτικού περιεχομένου. Μπερδεύτηκε ο κόσμος διαβάζοντας καλογερικές ιστορίες. Θέλησαν αδιάκριτα να μιμηθούν τον μοναχικό τρόπο ζωής.

.....Οι βίοι των Αγίων είναι αξιοθαύμαστοι αλλά όχι αξιομίμητοι. Άλλο ο κόσμος με τις μέριμνες και τις ευθύνες, οικογενειακές κλπ, και άλλο ο μοναχός ο οποίος θεωρητικά τουλάχιστον ζει τον απράγμονα βίο. Έχουμε και τη μετάφραση ρωσικών κειμένων. Εκεί οι άνθρωποι, έχουν ανάγκη πειθαρχίας και στενής καθοδήγησης, πράγμα που εμείς από τη φύση μας όντες απείθαρχοι και θεληματάρηδες δεν μπορούμε να δεχτούμε. Μας βολεύει να προσπαθούμε να κάνουμε δήθεν υπακοή στους πνευματικούς – που δυστυχώς οι περισσότεροι είναι σήμερα άγαμοι και μακριά από την πιεστική καθημερινότητα της οικογενειακής ζωής- ικανοποιώντας την ευθυνοφοβία μας.

.....Τώρα για την απελπισία.

.....Το προνόμιο να απελπίζεται το έχει μόνον ο άνθρωπος. Τα ζώα δεν καταλαβαίνουν και ακολουθούν αδιαμαρτύρητα τους νόμους που έθεσε ο Θεός στη φύση. Ο άνθρωπος σκέφτεται: «εγώ είμαι...» και σπάει τα μούτρα του και απελπίζεται από τις δυνάμεις και σκέφτεται να φτάσει και στο θάνατο ακόμη γιατί δεν μπορεί να ταπεινωθεί, να βλέπει τα χάλια του, αλλά ευτυχώς που δεν έχουμε το κουράγιο, εκτός ολίγων να βάλουμε τέρμα στη ζωή μας, που ουσιαστικά δεν μας ανήκει, γιατί κι αυτή δώρο του Θεού είναι. Πάντως κακά τα ψέματα, αν δεν πιάσουμε πάτο δεν αρχίζουμε να ζούμε πραγματικά.

.....ΒΑΓΓΕΛΗΣ

.....Σοκαρίστηκα πραγματικά με την αυτοκτονία του εικοσάχρονου Βαγγέλη Γιακουμάκη. Όχι τόσο με το γεγονός αυτό καθ' εαυτό, όσο με την απερίγραπτη υποκρισία όλων μας που βρήκαμε την ευκαιρία να δηλώσουμε άλλος την δήθεν ευαισθησία του και άλλος την έκπληξή του. Όλοι αυτοί που στέκονται σιωπηλοί όσο εξελίσσεται ένα γεγονός, ξεσπαθώνουν όταν πια τα λόγια δεν μπορούν να αλλάξουν τίποτε. Γράφτηκαν εκατοντάδες άρθρα, έγιναν δεκάδες εκπομπές για την υπόθεση αυτή. Ξεχώρισα την παρέμβαση του Μητροπολίτη Σιατίστης κ. Παύλου και της Έλενας Ακρίτα. Παραθέτω μερικά αποσπάσματα και από τις δυο.

.....Μητροπολίτης Σιατίστης: «ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ ΤΟΣΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ»

.....Οργή αναμεμιγμένη μέ ἀηδία δοκίμασα αὐτές τίς ἡμέρες μέ ἀφορμή τήν αὐτοκτονία-ἐγκλημα τοῦ νεαροῦ παιδιοῦ ἀπό τήν Κρήτη, ἐκεῖ στά Γιάννενα. Δημοσιογράφοι μέ ψεύτικο ὕφος λύπης, λοιποὶ σχολιαστὲς πού τάχα ἀποροῦσαν καί προσπαθοῦσαν νά καταλάβουν τό γεγονός. Όλοι αὐτοί πού τάχα προβληματίζονται

είναι εκείνοι που μέ τό παράδειγμα τους, τό λόγο τους καί τήν γραφίδα τους μετέτρεψαν τίς παλιές ὁμορφες παρέες καί φιλίες τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων μας σέ «συμμορίες» που σκοτώνουν. Τά παιδιά μας χρειάζονται ἀλήθεια καί ἀγάπη! Ἀλλά ποιός νά τούς τήν δώσει. Ἡ Παιδεία που δέν ἀσχολεῖται πλέον μέ τό πρόσωπο τοῦ μαθητή ἢ τῆς μαθήτριας, ἀλλά μόνο μέ τό μυαλό τους ἔχοντάς τους μεταβάλλει ἀπό πρόσωπα σέ ἠλεκτρονικούς ὑπολογιστές που τούς φορτώνουν μόνο «δεδομένα»; Νά δώσει ἀλήθεια καί ἀγάπη ἡ Οἰκογένεια! Ποιά οἰκογένεια; αὐτή που βαθμοθηρεῖ; Αὐτή που καλλιεργεῖ τόν ἀνταγωνισμό τῶν παιδιῶν; Ἡ οἰκογένεια που διαμαρτύρεται στόν καθηγητή γιατί τό παιδί ἔχει 18 καί ὄχι 19 στό μάθημα, ἀλλά δέν ἐνδιαφέρεται γιά τόν χαρακτήρα καί τήν χαλασμένη προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ της; Ἡ οἰκογένεια που βλέπει τό παιδί της σάν ἓνα ὠραῖο ζωάκι καί δέν διερωτήθηκε ἂν αὐτό τό παιδί ἔχει καί ψυχή τήν ὁποία πρέπει νά φροντίσει; Ἡ οἰκογένεια που πολλές φορές ἔχει στερήσει τό χαμόγελο ἀπό τό παιδί μέσα στό ἴδιο της τό σπίτι; Μήπως πολλές φορές καί οἱ θῦτες δέν εἶναι θύματα που γεννοῦν καινούρια θύματα μέ τή σειρά τους; Νά δώσει ἀλήθεια καί ἀγάπη ἡ κοινωνία! Ποιά κοινωνία; Αὐτή που ἐξαρθρώμενη ἀπό μιά διεφθαρμένη ἐξουσία σαρκάζει τήν ἀρετή, που ἐμπαίζει τή δικαιοσύνη, που εἰρωνεύεται τό ἥθος, που πολεμᾷ τήν ἀξιοκρατία, που διδάσκει τήν κομπίνα, που διδάσκει καί προβάλλει τήν βία; Τά παιδιά μας εἰκόνες μας εἶναι, σέ μᾶς τούς μεγάλους μαθήτευσαν, ἐμεῖς τὰ σαρκάζουμε ἂν δέν ἔχουν γίνει τόσο «προδευτικά» ὥστε ἀκόμη καί νά ἐκδίδονται. Ἐμεῖς τούς ἀφαιρέσαμε τό μέτρο τῆς ἀξίας τους γιά νά τά ἐμπορευόμαστε πιο φτηνά στίς περίεργες «ἀγορές μας». Φτάνει λοιπόν ὅλη αὐτή ἡ ὑποκρισία! Ἄν σέ κάτι ταρακουνηθήκαμε ἄς φροντίσουμε τά ἄλλα ὑποψήφια θύματα. Ἄς ξαναβάλουμε στό κέντρο τῆς Οἰκογένειας, τῆς Παιδείας, τῆς Κοινωνίας, ὅλα αὐτά που πετάξαμε σάν ἄχρηστα, ὅλα αὐτά που στερήσαμε ἀπό τά παιδιά μας καί ἄς σταματήσουμε νά ψευτοκλαῖμε πάνω ἀπό τούς νωπούς τάφους τους.

.....Ἐλενα Ακρίτα: «ΠΡΩΤΑ ἀδιαφοροῦμε καί ΜΕΤΑ θρηνούμε»

.....«Μην ανακατεύεσαι ἐκεῖ που δε σε σπέρνουν., Μη μπλέκεις σε καβγάδες, εσύ θα την πληρώσεις. Ἄσε τους ἄλλους να βγάλουν το φίδι απ' την τρύπα. Τόσος κόσμος υπάρχει, κορόιδο εἶσαι να βοηθήσεις εσύ; Κοίτα το σπιτάκι σου και τη δουλίτσα σου.

.....Κάνε πως δεν βλέπεις. Μόνος σου θ' αλλάξεις τον κόσμο;

.....Ἄσε κάναν ἄλλον να καθαρίσει, δεν είμαστε για μπλεξίματα. Προσπέρνα τον ἄστεγο. Προσπέρνα τον ζητιάνο. Προσπέρνα το θύμα της λεκτικής και σωματικής βίας. Προσπέρνα τον μετανάστη που ξυλοκοποῦν. Προσπέρνα τον παχύσαρκο που ξεφτιλίζουν. Προσπέρνα τον γκέι που γελοιοποιοῦν. Προσπέρνα τον αδύναμο που χτυπάνε οἱ μπρατσωμένοι. Προσπέρνα τον μικρό που βασανίζουν οἱ μεγαλύτεροι. Κάψε ζωντανό το σκυλί να γελάσουμε. Βασάνισε μέχρι θανάτου το γατάκι να

σπάσουμε πλάκα. Χτύπα. Δείρε. Βρίσε. Στιγματίσε. Στηλίτευσε. Διαπόμπευσε. Κι όταν λυγίσει, όταν γονατίσει, ότι σωριαστεί – πάντα στο πτώμα του και προχώρα τη ζωή σου! Ζωούλα. Σπιτάκι. Δουλίτσα. Γυναικούλα. Αντρούλης. Παιδάκια...

.....Όλα αυτά τα ‘-άκια’ και τα ‘-ούλια’ της ντροπή. Όλα τα υποκοριστικά της μιζέριας, της ψυχικής ένδειας, ανθρωπ-ΑΚΙ της συμφοράς. Είμαστε και πολύ μάγκες, πατριώτες; Κοίτα την πάρτη σου, κοίτα το τομάρι σου, κοίτα το νιτερέσο σου. Στάχτη και μπούρμπερη όλα τ’ άλλα. Για την αδικία δίπλα μας ΠΡΩΤΑ αδιαφορούμε και ΜΕΤΑ θρηνούμε.

.....Αν δεν αγαπήσουμε τα παιδιά μας, αν δεν τα αποδεχτούμε όπως είναι, όπως μας αποδέχεται και μας αγαπάει ο Ουράνιος Πατέρας μας που προσέφερε και προσφέρει θυσία τον γιό Του για μας, αν δεν αλλάξουμε τα πρότυπα που εμείς πρώτοι απ’ όλους καλλιεργούμε στα παιδιά μας, φοβάμαι ότι ο Βαγγέλης Γιακουμάκης δεν θα είναι το τελευταίο θύμα αυτής της αγριότητας με το ξενικό όνομα bullying.

.....Ο τρόπος των Αγίων...

.....Σε αντίθεση με τους περισσότερους από εμάς οι Άγιοι είχαν άλλο τρόπο. Το κέντρο της ύπαρξής τους δεν ήταν ο εαυτός τους αλλά ο πλησίον, δηλαδή ο Χριστός. Έχουμε πολλά παραδείγματα στην ζωή της Εκκλησίας μας, Αγίων που προτίμησαν τις εξορίες και το θάνατο γιατί ποθούσαν την Αιώνια Ζωή. Ο Άγιος Ζαχαρίας, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, το 614, προτιμώντας να πεθάνει παρά να εγκαταλείψει στα χέρια των ασεβών ειδωλολατρών το Τίμιο Ξύλο, εξορίστηκε στην Περσία. Στους συν-αιχμαλώτους του έλεγε: «Ευλογητός ο Θεός που επέτρεψε να έρθει σ’ εμάς τέτοια τιμωρία! Ας κρατήσουμε την πίστη τηρώντας τις εντολές του Κυρίου για να απολαύσουμε την Αιώνια Ζωή. Υπομένοντας τις δοκιμασίες θα κερδίσουμε χαρά μεγάλη και ατέλειωτη ευφροσύνη».

.....Ανακρινόμενος στην Περσία από τον βασιλιά Χοσρόη τον Β’ απόδειξε με θαύματα την ανωτερότητά της πίστης μας έναντι της πλάνης των μάγων και κέρδισε ευνοϊκότερη μεταχείριση των αιχμαλώτων από το βασιλιά.

.....Έχουμε και στις μέρες μας περιπτώσεις αιχμαλωσίας, ομηρίας και θανάτωσης χριστιανών. Γι αυτούς που πέφτουν θύματα της, κατά τα φαινόμενα τουλάχιστον θρησκευτικής μισαλλοδοξίας και φανατισμού δεν μπορούμε να ξέρουμε τι σκέφτονται ή πιστεύουν. Εμείς όμως οι υποτιθέμενοι χριστιανοί καλά είναι να φερόμαστε χριστιανικά και όχι κοσμικά προσπαθώντας να εκδικηθούμε. «Ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσιν» λέει ο Κύριος. Δεν ζούμε μόνον γι αυτόν τον κόσμο. Και αλλού μας λέει: «Η δύναμίς μου εν ασθενεία τελειούται». Η δύναμη του Χριστού φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα σ’αυτή την αδυναμία μας, η Χάρις Του, αναπληρώνει τα ελλείποντα και θεραπεύει τις ασθένειές μας.

.....Έρχονται πολλοί ταλαιπωρημένοι προσκυνητές από την Ουκρανία που ξέρουμε ότι υπάρχει αναβρασμός και εμφύλιος πόλεμος.

.....Ένας από αυτούς, ιερέας, με ρωτάει:

.....-Τι μπορώ να πω στους ανθρώπους που έρχονται να ζητήσουν παρηγοριά κοντά στην Εκκλησία, άλλοι τραυματισμένοι με κομμένα χέρια ή πόδια ή έχοντας θύματα στον πόλεμο;

.....Τον ρωτάω:

.....Εσύ πως αντιδράς όταν ακούς αυτά τα λόγια;

.....Απαντάει:

.....Ταράζομαι και θυμώνω πολύ με τις αδικίες που γίνονται και τον πόνο που βλέπω.

.....Του λέω:

.....Οι άνθρωποι έρχονται στην Εκκλησία να παρηγορηθούν. Κι αν αυτά νοιώθεις με όλα αυτά ταραχή που δυστυχώς τη μεταδίδεις, πως μπορείς να βοηθήσεις; Μόνον ένας τρόπος υπάρχει. Να προσπαθήσεις να ηρεμήσεις εσύ κάνοντας προσευχή να σου δώσει ο Θεός δύναμη να αντέχεις να μοιράζεσαι τον πόνο των ανθρώπων που σε πλησιάζουν, να σε φωτίζει να λες λίγα παρηγορητικά λόγια τα οποία δεν χρειάζονται πάντα γιατί ο άλλος έρχεται να τον ακούσεις, θέλει κάπου να μιλήσει, να τον ακούσουν θέλει και να εμπιστευτείς εσύ πρώτα την πρόνοια του Θεού. Τίποτε δεν γίνεται χωρίς το Θέλημά Του. Ούτε μια τρίχα από το κεφάλι μας δεν πέφτει χωρίς να το θέλει ο Θεός. Όλοι λέμε ότι πιστεύουμε στο Θεό αλλά δεν τον εμπιστευόμαστε και γι αυτό δεν έχουμε ειρήνη μέσα μας. Αν δεν αλλάξει η οπτική γωνία που βλέπουμε τα γεγονότα, μόνο πίκρα θα γευόμαστε και, αν προσπαθούμε να γλυκάνουμε αυτή την πίκρα με μάταιες απολαύσεις χωρίς Θεό, το κενό μέσα μας μεγαλώνει.

.....Ο ιστορικός Ηρόδοτος λέει ότι ο πόλεμος είναι πατήρ πάντων. Πατέρας όλων είναι ο πόλεμος. Η ζωή των ανθρώπων όλα τα χρόνια πάει από το κακό στο χειρότερο μέχρι που φτάνει στο απροχώρητο. «Έγκειται η διάνοια του ανθρώπου επιμελώς επί τα πονηρά εκ νεότητος αυτού». Ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος στο 4ο κεφάλαιο της Επιστολής του γράφει: «Από πού προέρχονται οι πόλεμοι και από πού οι μάχες μεταξύ σας; Όχι από εδώ, από τις ηδονές σας που μάχονται μέσα στα μέλη σας; Επιθυμείτε και δεν έχετε. Φονεύετε και ζηλεύετε και δεν μπορείτε να επιτύχετε. Μάχεστε και πολεμάτε. Δεν έχετε γιατί δεν ζητάτε. Ζητάτε και δεν λαμβάνετε γιατί κακώς ζητάτε, για να δαπανήσετε στις ηδονές σας. Ψυχές μοιχαλίδες, δεν ξέρετε ότι η φιλία του κόσμου είναι έχθρα στο Θεό; Όποιος θελήσει να είναι φίλος του κόσμου καθίσταται εχθρός του Θεού...Ταπεινωθείτε μπροστά στο Θεό και θα σας υψώσει».

.....Στην ουσία οι πόλεμοι και οι μάχες οφείλονται στην απομάκρυνση των ανθρώπων από το Θεό, από το φυσικό νόμο που έβαλε ο Θεός μέσα στην ψυχή, στη συνείδηση των ανθρώπων. Γίνεται λοιπόν ο πόλεμος, διαλύονται όλα και ξαναρχίζει ο άνθρωπος να χτίζει τη ζωή του, υλική και πνευματική, σε καινούρια

βάση. Γι αυτό ο Ηρόδοτος αποκαλεί τον πόλεμο πατέρα πάντων.

.....Σήμερα πόλεμος με τον κλασσικό τρόπο, όπλα κλπ στον τόπο μας δεν γίνεται. Στο αδιέξοδο, στο απροχώρητο έχουμε φτάσει από καιρό. Είχαμε βουλευτεί για τα καλά στην ευμάρεια, στην καλοπέραση. Τώρα μας ταρακουνάει η λεγόμενη οικονομική κρίση. Με τις ίδιες απολαβές και με περισσότερο κόπο ζούσαμε πριν χρόνια. Πεινούσαμε πολλοί τότε, αλλά δεν γογγύζαμε όπως σήμερα, ξέραμε ότι αυτό είναι και σ' αυτό θα προσαρμοστούμε και μ' αυτό θα ζήσουμε. Την τότε δυσκολία ακολούθησε μια οικονομική, φαινομενικά, άνθηση που κυκλοφόρησε πολύ χρήμα χωρίς να κοπιάσουμε γι' αυτό και συνηθίσαμε να το δαπανάμε στις «ηδονές» μας, στην καλοπέραση. Αυτή η καλοπέραση μας ξεχαρβάλωσε και τώρα παθητικά κλαιγόμαστε και γκρινιάζουμε κατηγορώντας τους ευρωπαίους, τους πολιτικούς μας και όλους τους άλλους εκτός από τον εαυτό μας, πράγμα που δυστυχώς δείχνει την διαστρέβλωση της συνείδησής μας.

.....Αντί να επωφεληθούμε από την κρίση και να στραφούμε στο Θεό που πραγματικά φροντίζει για τις ανάγκες όλων μας, να μετανοήσουμε, να συνειδητοποιήσουμε ότι φεύγουμε από αυτή τη ζωή, να προετοιμαστούμε για την αιωνιότητα, φωνάζουμε να μην μειώσουν άλλο τις συντάξεις μας, λες και θα συνταξιοδοτούμαστε αιώνια...Και καλά οι νέοι άνθρωποι, έχουν όνειρα να, να, να...εμείς όμως οι συνταξιούχοι γέροι ας θυμηθούμε τι εύχονταν οι παππούδες μας. Εκείνοι συνήθιζαν να λένε: «Τώρα καλή ψυχή». Και ξαναγυρνάμε από την αρχή. Ο χρόνος τελειώνει. Η αιωνιότητα μας περιμένει. Ας μετανοήσουμε. Δεν χρειάζεται μεταμέλεια για την προηγούμενη ζωή μας. Ότι έγινε, έγινε, δεν ξεγίνεται, αλλαγή του νου μας χρειάζεται. Αλλαγή στόχου και ο στόχος μας η Αιώνια Ζωή κοντά στο Χριστό. Να πετάξουμε από πάνω μας περίσσια φορτία, μέριμνες και φροντίδες που δεν θα μας χρειαστούν εκεί, για να μπορέσει να γλυκάνει η ψυχή μας με την ελπίδα των μελλόντων αγαθών. «Ἐκκλινον από κακού και ποίησον αγαθόν» λέει ο Δαυίδ. Φύγε από τις κακές συνήθειες και κάνε το καλό. Το καλό δεν μπορούμε να το πραγματοποιήσουμε παρά μόνον με την βοήθεια του Θεού. Και η βοήθεια του Θεού παρέχεται μέσα στην Εκκλησία. Εκεί είναι η Χάρη Του. Μέσα στην Εκκλησία μετέχουμε στα μυστήρια που ουσιαστικά όλα οδηγούν στην αγάπη. Αγάπη του Θεού στους ανθρώπους και αγάπη μεταξύ μας. Ο Θεός σε κάθε Θεία Λειτουργία θυσιάζει με τα χέρια του ιερέως τον γιό του τον Χριστό και μας φωνάζει να τον φάμε. Ποιο αγαπητική θυσιαστική κίνηση απ' αυτή δεν υπάρχει κι εμείς μένουμε μακριά από αμέλεια, αδιαφορία, ή από εκφοβισμό ακόμη και Θείας τιμωρίας για όσους «κοινωνούμε αναξίως». Και σας ρωτώ ευθέως: Υπάρχει κανένας άξιος τέτοιας τιμής;

.....Ο Θεός, μας θέλει αγαπημένους, ενωμένους.

.....Ενότητα στην πίστη. Ενότητα μεταξύ μας με αγάπη. Ο διάβολος από τα πρώτα χρόνια στην ιστορία της Εκκλησίας πολεμούσε με τα σχίσματα, με τις

αιρέσεις. Στην αίρεση δεν ανήκει μόνον αυτός που έχει πλάνες, ως προς τη δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας, αλλά και αυτός που αποκόπτεται από το Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, για διάφορους προσωπικούς ή συναισθηματικούς, πάντως εγωιστικούς λόγους. Αίρω σημαίνει παίρνω. Παίρνω, χωρίζω από το Σώμα. Η Αίρεση είναι από το αίρω. Όποιος φύγει από το Σώμα κινδυνεύει. Όλες οι αιρέσεις και τα σχίσματα ξεκινούν από εγωιστικούς λόγους. Άνθρωποι με ικανότητες, γιατί χρειάζονται ικανότητες κυρίως δημαγωγικές, θέλοντας να ηγηθούν κάποιας ομάδας ανθρώπων εφευρίσκουν ιδέες, τις πλασάρουν όμορφα, ακουμπώντας ευαίσθητες χορδές και μαζεύουν γύρω τους οπαδούς. Οι οπαδοί αυτοί καλύπτοντας προσωπικές ανάγκες, προσκολλώνται στον ηγέτη, δημιουργείται προσωπολατρία και η αναφορά και η Λατρεία προς τον Χριστό μετατοπίζεται σε φυσικό πρόσωπο, τον αρχηγό της ομάδας και όχι στον Αρχηγό της Ζωής. «Εις τόπον και τύπον Χριστού» στην κάθε τοπική Εκκλησία είναι ο Επίσκοπος. Αυτόν ορίζει το Άγιον Πνεύμα για την ενότητα της Εκκλησίας. Δεν έχει μεγάλη σημασία το ποιος είναι ο Επίσκοπος, αν μας αρέσει ή όχι. Κατά τον λαό και οι άρχοντες. Αυτόν όρισε η Εκκλησία και σ' αυτόν αναφερόμενοι εμείς οι ιερείς στο όνομά του τελούμε τα μυστήρια. Πλήρης μεν η Χάρις στην Ιεροσύνη των Ιερέων αλλά ενεργεί μόνον με την αναφορά στον Επίσκοπο. Και όλα αυτά τα θέσπισαν οι Άγιοι Πατέρες για να είμαστε ασφαλείς ενωμένοι, μέσα στην Εκκλησία. Να έχουμε δύναμη εν τη ενώσει με τους αδελφούς μας, να ζούμε εν Χριστώ και να πιστεύουμε ότι και μετά θάνατον όλοι μαζί θα είμαστε. Τότε, μ' αυτή την ελπίδα ο φόβος του θανάτου μειώνεται. Όπως μοιράζεται κανείς αγάπη σ' αυτόν τον κόσμο, έτσι θα την μοιράζεται και στην Αιωνιότητα, κοντά στην Αγία Τριάδα, στο Θεό μας. Χρειάζεται πόθος για το Θεό για να ζούμε και σ' αυτόν τον κόσμο και για συνεχίζουμε να ζούμε κοντά Του μετά την αποδημία μας από εδώ.

.....Αντιγράφω μερικά λόγια φίλου ιερέως του πατρός Χαραλάμπους Παπαδοπούλου ή παπα-Λίβου όπως είναι γνωστός στο μπλόγκ του, επειδή δεν μπόρεσε ο ίδιος να έρθει να μιλήσει σε μια από τις Κυριακές της Μεγάλης Τεσσαρακοστής φέτος.

.....Ο πιστός που βλέπει την σχέση του με τον Θεό ανταγωνιστικά δεν μπορεί να κατανοήσει ότι πίστη δεν σημαίνει αποδοχή ιδεολογημάτων ή ιερών εννοιών, αλλά αυτοπαράδοση σε μια αγάπη, σε έναν έρωτα. Μια ερωτική βεβαιότητα ότι κάποιος με αγαπάει πολύ και αυτόν τον κάποιον τον εμπιστεύομαι. Ο έρωτας όμως τσαλακώνει και οι περισσότεροι θρησκευτικοί άνθρωποι φοβούνται απόλυτα το τσαλάκωμα της εικόνας τους. Στην σχέση με τον Θεό χάνεις για να κερδίσεις, και δεν κερδίζεις εάν δεν χάσεις κάτι.....

.....Ξέρεις πόσο λυτρωτικό είναι να διαλύεις την εικόνα σου; Να κάνεις συντρίμια το είδωλο σου και να τσαλακώνεις το προφίλ σου; Να ξεγυμνώνεις το κορμί σου, δίχως να ντρέπεσαι μήπως φανούν οι ουλές της μοναξιά σου; Τα

σημάδια των παθών σου; Να αφήνεις όλα τα όπλα του «εγώ» πάνω στο τραπέζι της φαντασίας και ξαρμάτωτος να εγκαταλείπεις στην πραγματικότητα της ζωής; Να νιώθεις την ελευθερία του να μην είσαι κάποιος, να μην πρέπει να αποδείξεις τίποτα σε κανένα. Να είσαι ανώνυμος στο έπαινο και απαθής στην κατηγορία. Να είσαι αυτό που είσαι και όχι εκείνο που οι άλλοι θέλησαν ή φαντάστηκαν για τις δικές τους ανάγκες. Να γίνεσαι αυτό που λέει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος και με συγκλονίζει «σαν να μην υπήρξες ποτέ...». Να μάθεις τελικά ότι ο έπαινος και η κατηγορία είναι ίδια φυλακή;...

.....Όταν στην αποτυχία σου πεθαίνεις και χάνεις τον κόσμο από τα μάτια σου, στάσου λίγο στην καρδιά σου και ρώτα με βλέμμα απαιτητικό για απαντήσεις, «Είμαι εγώ που απέτυχα; Σε τι απέτυχα; Αυτό που θέλησα ήταν το δικό μου θέλω ή κάποιου άλλου; Γιατί νιώθω τόσο χάλια;» Τότε με έκπληξη θα καταλάβεις, σαν μέρα γιορτινή, ότι ο θρήνος και τα δάκρυα σου δεν έχουν αντικείμενο. Εσύ ποτέ δεν πόθησες αυτό που «θέλησες». Το στόχο που δεν πέτυχες ποτέ εσύ δεν τον έθεσες. Δεν είσαι εσύ καλέ μου που θρηνείς μα εκείνος ο «άλλος» που από μικρός έμαθες να υπηρετείς και πάντα χαρούμενο να κάνεις. Ένωσες «αποτυχημένος» γιατί την επιτυχία την έχεις συνδέσει μέσα σου με την ευχαρίστηση κάποιου «άλλου»(πατέρα, μάνας, αδελφού, σχολείου, θρησκείας....). Έτσι σε έμαθαν. Να είσαι «ευτυχισμένος» μονάχα όταν ικανοποιείς τα θέλω κάποιου «άλλου».

.....Ο Χριστός δεν θέλει να μας κάνει καλά δίχως να μας μάθει τον τρόπο να είμαστε καλά. Και αυτό θέλει κόπο, υπομονή και προπαντός χρόνο. Το θέμα δεν είναι περιστασιακά να θεραπευθούμε ή να ξεπεράσουμε ένα σκόπελο στην ζωή μας. Αλλά να μάθουμε τον τρόπο να ζούμε θαυμαστά και σε πληρότητα. Να ζούμε και όχι να επιβιώνουμε.

.....Όταν πραγματικά ζούμε εδώ στη γη κοντά στο Χριστό δεν μας φοβίζει ο θάνατος γιατί με το σωματικό θάνατο μεταβαίνουμε στη Ζωή.

.....Και κάτι από τον Άγιο Γέροντα Πορφύριο.

.....Αγιότητα είναι μια βαθιά ευαισθησία. Μια βαθιά ποιητική ματιά που μπορεί να μεταμορφώνει τα πάντα σε άγγιγμα ψυχής. Ο άγιος είναι ποιητής και ευαίσθητος. «Για να γίνει κανείς Χριστιανός, πρέπει να έχει ποιητική ψυχή, πρέπει να γίνει ποιητής. «Χοντρές» ψυχές κοντά Του ο Χριστός δεν θέλει.» αγ. Πορφύριος. Αγαπάει ακόμη και τα μη αξιαγάπητα. Εκείνο που όλοι θα περιφρονούσαν με μεγάλη χαρά, η αγιότητα το μαζεύει, το αγκαλιάζει, το φιλά με πάθος μέχρι να το θεραπεύσει.

.....Η αγιότητα μεταμορφώνει τα έρημα. Κυκλώνει τα διεσπαρμένα. Ενώνει τα διαιρεμένα. Μπορεί και αντέχει πάνω και περά από τις πληγές και τις καταστροφές. Κοιτάει εκεί που δεν κοιτάει κανείς άλλος. Δεν χωρίζει τα πράγματα σε καλά και κακά. Δεν τους βάζει ταμπέλες. Δεν κατηγοριοποιεί την ζωή σε ανώτερη και κατώτερη. Δεν διχάζει, δεν μοιράζει, δεν αποσπά, ενώνει, συνενώνει,

και δυναμώνει το αδύνατο να συμβεί και το όνειρο να πραγματοποιηθεί. Η αγιότητα είναι μια βαθιά ποίηση που συντονίζει το σύμπαν στους στίχους του δημιουργού Του. Είναι ο ίδιος ο Χριστός που μέσα από τον άγιο μιλάει ξανά για την αγάπη. Που μέσα από την ματιά του αγίου στέλνει το τρυφερό βλέμμα του σε όλους τους κουρασμένους. Στους αποτυχημένους και τους κουρελιασμένους στις μάχες της ζωής. Μια τεράστια αγκαλιά να ξαποστάσουν πάντες. Η αγιότητα είναι μεταξένια αίσθηση της ζωής. Ευαισθησία που αναγεννά την πρωτοτυπική ματιά. Τότε που τα πάντα ήταν έκπληξη και θαυμασμός. Τότε που τίποτε δεν ήταν βαρετά το ίδιο ή επαναλήψιμο. Η αγιότητα αναδεικνύει ξανά την ξεχασμένη μας παιδικότητα. Εκείνο το ξάφνιασμα μπροστά στο μυστήριο της ζωής. Η αγιότητα δεν είναι τελειότητα μα αποδοχή της ασημαντότητας. Δεν είναι επιτυχία μα δώρο. Δεν είναι κατόρθωμα αλλά χάρισμα. Δεν είναι δύναμη μα κένωση και άδειασμα. Ταπείνωση και εκούσια απόσυρση από τα φώτα του ψεύτικου, πρόσκαιρου και μάταιου. Δεν αγιάζουν οι αναμάρτητοι μα εκείνοι που άντεξαν να δουν τις αμαρτίες τους. Να τις ακουμπήσουν δίχως να φοβούνται μην λερωθούν και χαλάσει το προφίλ τους. Είναι ανώτερος λέει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος εκείνος που είδε τις αμαρτίες του, από εκείνο που ανέστησε νεκρούς. Ο άγιος δεν ξέρει ότι είναι άγιος. Εάν το ήξερε απλά δεν θα ήταν. Όπως ο αθώος δεν γνωρίζει την αθωότητα του. Πολλώ δε μάλλον δεν την προασπίζει. Αθωότητα που προασπίζεται είναι “ευγενής” ναρκισσισμός. Ο άγιος το μόνο που γνωρίζει είναι η έντονη παρουσία του Χριστού εντός του. Ο άγιος βιώνει μια εσωτερική αποδοχή του Θεού. Μια αγκαλιά που δεν το κρίνει, παρά μονάχα τον καλύπτει από το ψύχος του κόσμου τούτου. Ο άγιος μονάχα αγαπά. Γιατί ο ίδιος έχει βιώσει την αγάπη του Θεού. Ξέρει από πάθη και οδύνη. Γνωρίζει τι σημαίνει αστοχία υπαρξιακή, λάθος, σφάλμα και πτώση, γιατί δεν γεννήθηκε άγιος, ούτε τέλειος, μα ούτε προνομιούχος. Πόνεσε, έπεσε, έπαθε, έμαθε. Έτσι μας καταλαβαίνει μας κατανοεί και ποτέ δεν μας κρίνει. Μονάχα μας αγαπά. Παντού και πάντοτε. Ο άγιος δεν απορρίπτει. Αποδέχεται απόλυτα, διακρίνοντας την πράξη από το πρόσωπο. Την πράξη την επικρίνει, το ανθρώπινο πρόσωπο, ποτέ. Το καταλαβαίνει και το συμπαθεί. Όχι ηθικά. Μα οντολογικά. Γνωρίζει ότι αυτός είναι ο άνθρωπος. Φοβισμένος, τραυματισμένος, χαμένος και πτωτικός. Εκφράζοντας το πνεύμα του Χριστού, συγχωρεί όχι μια πράξη, αλλά τον όλο άνθρωπο. Όπως το έκανε ο Χριστός. Δεν σώζει τον άνθρωπο από τις αμαρτίες του απλώς, αλλά από την ίδια του την φύση. Η αγιότητα είναι ένα παράθυρο για να μπορούν εκεί που θέλουν και επιθυμούν, να κοιτάζουν την βασιλεία του Θεού.

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ...

Τις φωτογραφίες που ακολουθούν- και μοιράζομαι μαζί σας- μου έστειλε ο αγαπητός φίλος Σάκης Γαζάλης:

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr